

Nr. 14 svarer til den nuværende nr. 3. Det er dog blevet præciseret, at bestemmelsen også omhandler EØS-landene.

Nr. 15 svarer til den nuværende nr. 4. Det er dog blevet præciseret, at bestemmelsen også omhandler EØS-landene.

Nr. 16 og 17 svarer med visse ændringer til den hidtidige nr. 6.

Ændringerne gennemfører artikel 1 i det såkaldte matrix-direktiv. Ændringen giver mulighed for at udveksle oplysninger med tilsvarende myndigheder m.v. i lande, der ikke er medlem af EU- og EØS-samarbejdet. Det er præciseret, at bestemmelsen ikke omfatter EØS-landene. Disse lande er omfattet af nr. 14 og 15.

Stk. 6 svarer til den gældende § 98, stk. 4. Det er dog præciseret, at alle, der efter den foreslåede stk. 4 og 5 modtager oplysninger fra Finanstilsynet, bliver omfattet af tilsynets tavshedspligt, forudsat at der er tale om fortrolige oplysninger.

Det foreslåede stk. 6 indebærer ikke indskrænkninger i grundlæggende principper inden for retsplejen. Således får bestemmelsen bl.a. ingen betydning for en forsvarers ret til at blive bekendt med sagens materiale, jf. herved den foreslåede bestemmelse i stk. 5, nr. 2.

Stk. 7 svarer til det nuværende stk. 3.

Stk. 8 svarer til det nuværende stk. 5.

Stk. 9 forudsætter, at modtageren af oplysninger efter stk. 5, nr. 16 eller 17 er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der mindst svarer til den, der gælder for tilsynsmyndighederne i landene inden for Den Europæiske Union. Det er således præciseret, at Finanstilsynet kun kan videregive oplysninger til de angivne myndigheder, organer og personer i tredjelande, hvis lovgivningen i det pågældende land fastlægger en tavshedspligt.

Desuden forudsættes det, at den modtagende myndighed m.v. alene må anvende de fortrolige oplysninger ved varetagelsen af sine opgaver.

Stk. 10 fastslår, at videregivelse af oplysninger, der hidrører fra et andet land inden for Den Europæiske Union, kun kan ske, såfremt det pågældende lands kompetente myndigheder, som har afgivet dem, har givet deres udtrykkelige samtykke til videregivelsen. I disse situationer må oplysningerne alene anvendes til det formål, som der er indhentet samtykke til.

Til § 98 a

Bestemmelsen i *stk. 1* er en videreførelse af principet i den gældende § 98, stk. 6, om, at alene realkreditinstituttet er part i forholdet til Finanstilsynet. Som noget nyt foreslås i stk. 2 og 3, at andre end realkredit-

instituttet kan være part i forhold til Finanstilsynet. Partsstatus indebærer bl.a. adgang til, efter forvaltningslovens regler, at få fortrolige oplysninger i den del af en sag, som vedrører den pågældende, samt mulighed for at indbringe Finanstilsynets afgørelse for Erhvervsankenævnet. Forvaltningslovens regler om partsbeføjelser finder dog kun anvendelse i sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed, jf. forvaltningslovens § 2, stk. 1.

I stk. 2 er angivet de tilfælde, hvor andre end instituttet kan anses for part.

Hvis Finanstilsynet enten undersøger, om der er sket en overtrædelse af eksempelvis lovens forbud mod, at andre driver realkreditvirksomhed, jf. § 4, eller påtaler en overtrædelse af denne bestemmelse, er den, som Finanstilsynets afgørelse er rettet mod, part i sagen.

En virksomhed, som ansøger om tilladelse til at drive realkreditvirksomhed, jf. § 7, stk. 2, og § 8, har partsstatus, selv om virksomheden endnu ikke er godkendt og derfor ikke er et realkreditinstitut omfattet af § 98 a, stk. 1.

Dette gælder også i tilfælde af, at Finanstilsynet suspenderer behandlingen af ansøgninger om godkendelse af realkreditinstitutter, som direkte eller indirekte ejes af selskaber med hjemsted uden for Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med, jf. § 10.

Hvis Finanstilsynet nægter et institut tilladelse eller inddrager denne, fordi et medlem af realkreditinstituttets direktion eller bestyrelse ikke anses for at leve op til kravet om hæderlighed og erfaring, anses den pågældende person tillige for at være part i denne del af sagen, jf. § 9, stk. 2, og § 80, stk. 2, nr. 2. Tilsvarende vil en kapitalejer, jf. § 9, stk. 6, og § 80, stk. 2, nr. 2, som efter Finanstilsynets opfattelse vil modvirke en forsvarlig drift af realkreditinstituttet, også opnå partsstatus.

Finanstilsynet kan efter § 9, stk. 3, nægte at give tilladelse til et realkreditinstitut eller inddrage tilladelsen, jf. § 80, stk. 2, nr. 3, hvis instituttet har snævre forbindelser til andre virksomheder m.v., og disse forbindelser vil kunne vanskeliggøre varetagelsen af tilsynets opgaver. De virksomheder, som Finanstilsynet finder, har snævre forbindelser til et realkreditinstitut, hvorfor tilladelse nægtes, er tillige part i denne del af sagen.

Tilsvarende gælder, hvor et realkreditinstitut har snævre forbindelser til virksomheder uden for Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med, og hvor Finanstilsynet finder, at